

ше тукъ смъртъ и страхъ. Въ всичката войска имаше осемъ двустволни пушки; съ ятагани и пишови бѣхъ въоръжени всички, но тѣхъ така ги крияха, щото и самъ дявола не би ги видѣлъ, и всички носяха въ рацѣтъ си голѣми овчерски сопи. Войниците придружаваха дванадесетъ космати овчерски кучета, и вѣрвахъ тѣ като овчери, които се връщатъ отъ Добруджа послѣ продаването на овцѣтъ.

Тѣ стигнаха въ Дели-Орманъ. Въ плодороднитѣ и богати села на тойзи край, населени съ потомцитѣ на спехитѣ на султанитѣ Мурадовци, на Сюлеймана, Османа и Мехмеда, гдѣто растяха храбри люде и бодри конѣ на султанската служба и по пръвъ приказъ летѣха олвжлѣ Дунавъ, одвжлѣ Дѣбестръ, полъ Виена, въ богатата Угарайна—никой не ги спираше; както дохождаха, така и си отиваха; даваха имъ хлѣбъ, сирене и пилѣфъ, питаха ги не е ли съ тѣхъ господарьтъ имъ, старшиятъ у кого сж паритѣ отъ продажбата на овцѣтъ, съ тѣхъ може би тѣ би се разговорили; но когато имъ отговаряха, че стопанина го нѣма, че той тръгналъ съ парахода за Бургасъ-Ахиоло, то ги оставяха спокойни: вѣрвате съ Богомъ! Сжщето бѣше и въ българскитѣ села подъ Шуменъ; може би и се досѣщаха че това бѣха политически бунтовници, но въ България по-добръ е да се срѣщнешъ съ бѣсно куче, отъ колкото съ политически бунтовникъ, защото тептишитѣ тутакси ще го ограбятъ, дѣбиятъ и обѣсятъ. За това всѣкий показваше видъ че ги не забѣлѣжватъ, а тѣ вѣрвахъ по-нататкъ и по тоя начинъ прѣвъ Елена стигнаха въ Стара-Рѣка. Тукъ тѣ се срѣгнаха съ нашиятъ капитанъ, не такъвъ неравбранъ и не такъвъ добродушенъ както Турцитѣ, които на постоветѣ пушеха чибуци, пияха кафе и не изливаха на Божия свѣтъ, очаквайки щото нѣкой овчаринъ или пѣтникъ да имъ донесе известие за бунтовниците, а въ похода стискаха въ кривачитѣ си пѣсакъ и шърморяха молитви за да не се срѣщнатъ съ бунтовниците. За тия бунтовници бѣха имъ ъговорили толкова, колкото на дѣтцата разказватъ за каракончовитѣ. Нашиятъ капитанъ не е турчинъ, той нарѣди постове по